

Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (astotā palāta)

2014. gada 18. septembrī *

Kopējā ārpolitika un drošības politika — Ierobežojoši pasākumi, kas veikti pret atsevišķām personām un vienībām saistībā ar situāciju Zimbabvē — Līdzekļu iesaldēšana — Ārpuslīgumiskā atbildība — Cēloņsakarība — Pietiekami būtisks tiesību normas, ar kuru privātpersonām piešķir tiesības, pārkāpums — Acīmredzama kļūda vērtējumā — Pienākums norādīt pamatojumu

Lieta T-168/12

Agyu Clement Georgias, ar dzīvesvietu Hararē [*Harare*] (Zimbabve),

Trinity Engineering (Private) Ltd, Harare,

Georgiadis Trucking (Private) Ltd, Harare,

ko sākotnēji pārstāvēja *M. Robson, E. Goulder, solicitors*, un *H. Mercer, QC*, vēlāk – *M. Robson, H. Mercer* un *I. Quirk, barrister*,

prasītāji,

pret

Eiropas Savienības Padomi, ko pārstāv *B. Driessen* un *G. Étienne*, pārstāvji,

un

Eiropas Komisiju, ko pārstāv *M. Konstantinidis* un *S. Bartelt*, pārstāvji,

atbildētājas,

par prasību atlīdzināt zaudējumus, kas esot nodarīti prasītājiem, pieņemot Komisijas 2007. gada 16. aprīļa Regulu (EK) Nr. 412/2007, ar ko groza Padomes Regulu (EK) Nr. 314/2004 par dažiem ierobežojošiem pasākumiem attiecībā uz Zimbabvi (OV L 101, 6. lpp.).

VISPĀRĒJĀ TIESA (astotā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs *D. Gracijs* [*D. Gratsias*] (referents), tiesneši *M. Kančeva* [*M. Kancheva*] un *K. Veters* [*C. Wetter*],

sekretāre *J. Veiherte* [*J. Weychert*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2014. gada 3. aprīļa tiesas sēdi,

* Tiesvedības valoda – angļu.

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Tiesvedības priekšvēsture

- 1 Savā 2002. gada 18. februāra Kopējā nostājā 2002/145/KĀDP par ierobežojošiem pasākumiem attiecībā uz Zimbabvi (OV L 50, 1. lpp.), kas ir pieņemta, pamatojoties uz ES līguma 15. pantu, tā versijā, kas bija spēkā pirms Lisabonas līguma, Eiropas Savienības Padome puda būtiskas bažas saistībā ar situāciju Zimbabvē, it īpaši smagiem cilvēktiesību pārkāpumiem un it īpaši uzskatu, bīdrosnās un miermīlīgas pulcēšanās brīvības pārkāpumiem, ko ir izdarījusi Zimbabves valdība. Tādējādi tā noteica ierobežojošus pasākumus uz divpadsmit mēnešu laikposmu, kuru var pagarināt un kurā pastāvīgi ir jāveic pārbaude.
- 2 Padomes 2004. gada 19. februāra Kopējā nostājā 2004/161/KĀDP, ar ko atjauno ierobežojošus pasākumus pret Zimbabvi (OV L 50, 66. lpp.), bija paredzēts atjaunot ierobežojošos pasākumus, kuri bija ieviesti ar Kopējo nostāju 2002/145. Tās 4. panta 1. punktā īpaši ir noteikts, ka dalībvalstis veic nepieciešamos pasākumus, lai nepieļautu to pielikumā minēto fizisko personu, kuras ir iesaistītas darbībās, kas nopietni grauj demokrātiju, cilvēktiesību ievērošanu un likuma spēku Zimbabvē, iecelšanu vai tranzītu caur savām teritorijām. Turklāt tās 5. panta 1. punktā ir paredzēts, ka “iesaldē visus līdzekļus un saimnieciskos resursus, kas pieder atsevišķiem Zimbabves valdības locekļiem un jebkurām ar tiem saistītām fiziskām vai juridiskām personām, uzņēmumiem vai organizācijām, kas minētas pielikumā”. Visbeidzot tās 6. pantā ir noteikts, ka “Padome, rīkojoties pēc dalībvalsts vai Komisijas ierosinājuma, pieņem korekcijas pielikumā iekļautajā sarakstā, ņemot vērā politisko attīstību Zimbabvē”.
- 3 Saskaņā ar 8. panta otro daļu Kopējā nostāja 2004/161 bija piemērojama no 2004. gada 21. februāra. Tās 9. pantā bija paredzēts, ka tā ir piemērojama divpadsmit mēnešus un ka tā pastāvīgi tiek pārskatīta. Saskaņā ar šo pašu pantu “vajadzības gadījumā to atjauno vai groza, ja Padome uzskata, ka nav panākti tās mērķi”.
- 4 Pēc tam tās spēkā esamība līdz 2006. gada 20. februārim tika pagarināta ar Padomes 2005. gada 21. februāra Kopējo nostāju 2005/146/KĀDP, ar kuru pagarina Kopējo nostāju 2004/161/KĀDP (OV L 49, 30. lpp.), līdz 2007. gada 20. februārim – ar Padomes 2006. gada 30. janvāra Kopējo nostāju 2006/51/KĀDP, ar ko atjauno ierobežojošus pasākumus pret Zimbabvi (OV L 26, 28. lpp.), līdz 2008. gada 20. februārim – ar Padomes 2007. gada 19. februāra Kopējo nostāju 2007/120/KĀDP, ar ko atjauno ierobežojošus pasākumus pret Zimbabvi (OV L 51, 25. lpp.), līdz 2009. gada 20. februārim – ar Padomes 2008. gada 18. februāra Kopējo nostāju 2008/135/KĀDP, ar ko atjauno ierobežojošus pasākumus pret Zimbabvi (OV L 43, 39. lpp.), līdz 2010. gada 20. februārim – ar Padomes 2009. gada 26. janvāra Kopējo nostāju 2009/68/KĀDP, ar ko atjauno ierobežojošus pasākumus pret Zimbabvi (OV L 23, 43. punkts), un visbeidzot līdz 2011. gada 20. februārim – ar Padomes 2010. gada 15. februāra Lēmumu 2010/92/KĀDP, ar ko pagarina ierobežojošus pasākumus pret Zimbabvi (OV L 41, 6. lpp.).
- 5 Padomes 2004. gada 19. februāra Regula (EK) Nr. 314/2004 par dažiem ierobežojošiem pasākumiem attiecībā uz Zimbabvi tika pieņemta, kā tas ir minēts tās preambulas 5. apsvērumā, lai ieviestu ierobežojošus pasākumus, kas ir paredzēti Kopējā nostājā 2004/161. Tās 6. panta 1. punktā īpaši ir paredzēts, ka iesaldē visus līdzekļus un saimnieciskos resursus, kas pieder atsevišķiem Zimbabves valdības locekļiem un jebkurām ar tiem saistītām fiziskām vai juridiskām personām, uzņēmumiem vai organizācijām, kas ir uzskaitītas minētās regulas III pielikumā. Saskaņā ar šīs pašas regulas 11. panta b) punktu Eiropas Kopienų Komisija ir pilnvarota grozīt minētās regulas III pielikumu, pamatojoties uz lēmumiem attiecībā uz Kopējās nostājas 2004/161 pielikumu.

- 6 Pirmais prasītājs – *Aguy Clement Georgias* – ir Zimbabves uzņēmējs. Viņš ir otrā prasītāja – *Trinity Engineering (Private) Ltd* – īpašnieks un ģenerāldirektors. Trešais prasītājs – *Georgiadis Trucking (Private) Ltd* – ir otrā prasītāja meitasuzņēmums. Pirmais prasītājs ir arī tā ģenerāldirektors.
- 7 2005. gada 29. novembrī Zimbabves Republikas prezidents pirmo prasītāju iecēla par nevēlētu Zimbabves senāta senatoru. 2007. gada 6. februārī Zimbabves Republikas prezidents viņu iecēla par ekonomikas attīstības ministra vietnieku.
- 8 Ar Padomes 2007. gada 16. aprīļa Lēmumu 2007/235/KĀDP, ar kuru īsteno Kopējo nostāju 2004/161 (OV L 101, 14. lpp.), tika grozīts pēdējās minētās nostājas pielikums, lai īpaši saistībā ar pirmo prasītāju tajā ietvertu norādi “*Georgias, Aguy*; ekonomikas attīstības ministra vietnieks, dzimis 1935. gada 22. jūnijā”. Komisija tajā pašā dienā pieņēma 2007. gada 16. aprīļa Regulu (EK) Nr. 412/2007, ar ko groza Regulu Nr. 314/2004 (OV L 101, 6. lpp.), ar kuru tika grozīts šīs pēdējās minētās regulas III pielikums. Šādi grozītajā pielikumā ir ietverta norāde, kas attiecas uz pirmo prasītāju un kas ir formulēta identiski sākotnējai norādei.
- 9 2007. gada 25. maijā pirmais prasītājs ieradās Hitrovas [*Heathrow*] (Apvienotā Karaliste) lidostā, lai satiktu savu ģimeni, kas bija apmetusies uz dzīvi Anglijā, un pēc tam nākamajā dienā lidotu uz Ņujorku (ASV). Viņam tika atteiktas tiesības iebraukt Apvienotajā Karalistē vai tranzītā izmantot šīs dalībvalsts lidostas lidojumus uz Ņujorku, un viņš bija spiests pavadīt nakti apcietinājumā minētajā lidostā un nākamajā dienā lidot atpakaļ uz Harari (Zimbabve).
- 10 Ar Padomes 2007. gada 25. jūnija Lēmumu 2007/455/KĀDP, ar kuru īsteno Kopējo nostāju 2004/161 (OV L 172, 89. lpp.), no jauna tika grozīts šīs pēdējās minētās kopējās nostājas pielikums. Norādē, kas attiecas uz pirmo prasītāju un kas ir minēta šī sprieduma 8. punktā, tika ietverts šāds teikums:
- “Valdības loceklis un tādējādi saistīts ar darbībām, kas būtiski apdraud demokrātiju, cilvēktiesību ievērošanu un tiesiskumu.”
- 11 Ar 2007. gada 2. jūlija Regulu (EK) Nr. 777/2007, ar ko groza Regulu Nr. 314/2004 (OV L 173, 3. lpp.), Komisija no jauna grozīja Regulas Nr. 314/2004 III pielikumu. Tajā joprojām bija ietverts pirmā prasītāja vārds ar norādi, kas bija identiska tai, kura ir izklāstīta šī sprieduma 10. punktā.
- 12 Ar Padomes 2011. gada 15. februāra Lēmumu 2011/101/KĀDP par ierobežojošiem pasākumiem pret Zimbabvi (OV L 42, 6. lpp.) tika atcelta Kopējā nostāja 2004/161. Šajā lēmumā attiecībā uz personām, kuru vārdi ir ietverti tā pielikumā, ir paredzēti ierobežojoši pasākumi, kas ir līdzīgi tiem, kādi bija paredzēti Kopējā nostājā 2004/161. Tomēr pirmā prasītāja vārds nebija ietverts šī lēmuma pielikumā. Pēc tam Komisija pieņēma 2011. gada 23. februāra Regulu (ES) Nr. 174/2011, ar ko groza Regulu Nr. 314/2004 (OV L 49, 23. lpp.), ar kuru šīs pēdējās minētās regulas III pielikums tika aizstāts ar jaunu pielikumu, kurā vairs nebija pirmā prasītāja vārda.

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

- 13 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2012. gada 13. aprīlī, prasītāji iesniedza šo prasību.
- 14 Ar atsevišķu dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts tajā pašā dienā, prasītāji iesniedza pieteikumu saskaņā ar Vispārējās tiesas Reglamenta 76.a pantu, lūdzot, lai lieta tiktu izskatīta paātrinātā procesā. Ar 2012. gada 25. maija lēmumu šis pieteikums tika noraidīts.
- 15 Tā kā Vispārējās tiesas palātu sastāvs tika mainīts, sākotnēji izraudzītais tiesnesis referents tika norikots uz astoto palātu, kurai līdz ar to tika nodota šī lieta.

- 16 Pēc tiesneša referenta ziņojuma Vispārējā tiesa (astotā palāta) nolēma sākt mutvārdu procesu.
- 17 Tika uzklausi lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un viņu atbildes uz jautājumiem, ko Vispārējā tiesa uzdeva 2014. gada 3. aprīļa tiesas sēdē.
- 18 Prasītāju prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
- piespriest Eiropas Savienībai, Komisijai un/vai Padomei atlīdzināt radīto kaitējumu, samaksājot tiem šādas summas vai citas summas, ko Vispārējā tiesa uzskatīs par atbilstošām, proti, EUR 374 986,57 vai līdzvērtīgu summu pirmajam prasītājam papildus summai, kura tiks uzskatīta par atbilstošu, lai atlīdzinātu nodarīto nefinansiālo kaitējumu; EUR 469 520,24 vai līdzvērtīgu summu otrajam prasītājam un EUR 5 627 020 vai līdzvērtīgu summu trešajam prasītājam;
 - ja un tiktāl, ciktāl Vispārējā tiesa to uzskata par vajadzīgu, likt novērtēt tiem nodarīto kaitējumu;
 - piespriest Komisijai un/vai Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 19 Replikā prasītāji laboja sākotnējo summu, kas bija pieprasīta kā atlīdzība otrajam prasītājam, uz EUR 462 626. Turklāt tie norādīja, ka, lai gan Vispārējai tiesai ir jānovērtē atbilstoša atlīdzības summa par nefinansiālo kaitējumu, tie uzskata, ka šādas summas ir atbilstoša atlīdzība par šāda veida kaitējumu, kas ir nodarīts pirmajam prasītājam:
- EUR 500 par pavadīto nakti cietumā Hītrovas lidostā (šī sprieduma 9. punkts);
 - EUR 10 000 saistībā ar viņa veselības stāvokļa pasliktināšanos.
- 20 Padomes un Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
- prasību noraidīt;
 - piespriest prasītājiem atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

Kaitējums, ko ir lūgts atlīdzināt

- 21 Saskaņā ar prasītāju apgalvojumiem kaitējumu, kuru ir lūgts atlīdzināt šajā prasībā, attiecībā uz pirmo prasītāju veido:
- ceļošanas izdevumi un izdevumi par viesnīcas istabu, kuri kopumā novērtēti 9689 ASV dolāru (USD) apmērā, kas ir zaudēti tāpēc, ka viņš bija spiests atteikties no sava ceļojuma uz Ņujorku pēc tam, kad tika aizturēts Hītrovas lidostā (šī sprieduma 9. punkts);
 - medicīniskie izdevumi, kas kopumā veido USD 221 766,74 un kas, kā viņš apgalvo, viņam bija jāsedz tāpēc, ka bija pasliktinājies viņa veselības stāvoklis personiskā stresa dēļ, kuru radīja viņa līdzekļu iesaldēšana, šīs iesaldēšanas ietekme uz viņa profesionālo darbību un viņa spēju uzturēt savu ģimeni, kā arī viņa aizturēšana Hītrovas lidostā;
 - tiesas izdevumi, kas novērtēti 67 879,30 sterliņu mārciņu (GBP) apmērā un kas radušies, Apvienotās Karalistes kompetentajās tiesās apstrīdot šīs dalībvalsts iestāžu lēmumu atteikt viņam iebraukt tās teritorijā un tranzītā izmantot tās lidostas;

- tiesas izdevumi, kas novērtēti GBP 74 097,72 apmērā un kas radušies saistībā ar pasākumiem, kuri veikti, lai panāktu, ka viņa vārds tiek svītrots no Regulas Nr. 314/2004 III pielikuma;
 - reklāmas izdevumi, kas novērtēti USD 9696,43 apmērā un kas esot radušies, lai mazinātu viņa līdzekļu iesaldēšanas negatīvās sekas uz viņa profesionālo reputāciju un tādējādi mazinātu viņa uzņēmumu ciestos zaudējumus;
 - nefinansiāls kaitējums, kas izriet no viņa veselības stāvokļa pasliktināšanās un no viņa turēšanas apcietinājumā Hitrovas lidostas cietuma kamerā.
- 22 Runājot par otro un trešo prasītāju, kaitējumu, kuru ir lūgts atlīdzināt, veido komerczaudējumi, kas ir aprēķināti attiecīgi USD 605 675 un USD 7 375 000 apmērā un kas tiem ir radīti iespējamās Regulas Nr. 314/2004 “ekstrateritoriālās iedarbības” dēļ, kas esot likusi dažiem to komercpartneriem vairs ar tiem nesadarboties.
- 23 Prasītāji precizē, ka radīto kaitējumu tie ir novērtējuši USD. Šādi novērtētās summas, kas ir konvertētas euro, atbilst summām, kuras ir minētas attiecīgajās prasījumu daļās, kas ir koriģētas replikā (skat. šī sprieduma 18. un 19. punktu).

Atsauce uz judikatūru, kas attiecas uz prasībām par zaudējumu atlīdzību, kuras ir iesniegtas saskaņā ar LESD 340. panta otro daļu

- 24 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru atbilstoši LESD 340. panta otrajai daļai celtas prasības par zaudējumu atlīdzību pamatotība ir atkarīga no tā, vai ir izpildīts nosacījumu kopums, proti, iestādei pārmestā rīcība ir prettiesiska, zaudējumi ir patiesi un pastāv cēloņsakarība starp attiecīgo rīcību un kaitējumu (Tiesas 1982. gada 29. septembra spriedums lietā 26/81 *Oleifici Mediterranei/EEK*, *Recueil*, 3057. lpp., 16. punkts, un Vispārējās tiesas 1996. gada 11. jūlija spriedums lietā T-175/94 *International Procurement Services/Komisija*, *Recueil*, II-729. lpp., 44. punkts). Tiklīdz viens no šiem nosacījumiem nav izpildīts, prasība ir pilnībā jānoraida un nav vajadzības pārbaudīt pārējos nosacījumus (Tiesas 1994. gada 15. septembra spriedums lietā C-146/91 *KYDEP/Padome un Komisija*, *Recueil*, I-4199. lpp., 19. un 81. punkts, un Vispārējās tiesas 2006. gada 10. maija spriedums lietā T-279/03 *Galileo International Technology u.c./Komisija*, Krājums, II-1291. lpp., 77. punkts).
- 25 Lai nosacījums, kas ir saistīts ar rīcības prettiesiskumu, būtu izpildīts, judikatūrā ir prasīts, lai būtu pierādīts pietiekami būtisks tādas tiesību normas pārkāpums, kuras mērķis ir piešķirt tiesības privātpersonām (Tiesas 2000. gada 4. jūlija spriedums lietā C-352/98 P *Bergaderm un Goupil/Komisija*, *Recueil*, I-5291. lpp., 42. punkts, un 2002. gada 10. decembra spriedums lietā C-312/00 P *Komisija/Camar un Tico*, *Recueil*, I-11355. lpp., 53. punkts).
- 26 Turklāt no pastāvīgās judikatūras izriet, ka cēloņsakarība LESD 340. panta otrās daļas izpratnē pastāv tad, ja pastāv konkrēta un tieša cēloniskā saikne starp attiecīgās iestādes pieļauto kļūdu un apgalvotajiem zaudējumiem – saikne, kura ir jāpierāda prasītājiem (Tiesas 1987. gada 15. janvāra spriedums lietā 253/84 *GAEC de la Ségaude/Padome un Komisija*, *Recueil*, 123. lpp., 20. punkts, un 1992. gada 30. janvāra spriedums apvienotajās lietās C-363/88 un C-364/88 *Finsider u.c./Komisija*, *Recueil*, I-359. lpp., 25. punkts). Apgalvotajiem zaudējumiem pietiekami tieši ir jāizriet no pārmestās rīcības, un pēdējai minētajai ir jābūt izšķirošajam zaudējumu cēlonim, un tādējādi nepastāv pienākums atlīdzināt jebkādas, pat netiešas, prettiesiskās situācijas nelabvēlīgās sekas (Tiesas 1979. gada 4. oktobra spriedums apvienotajās lietās 64/76, 113/76, 167/78, 239/78, 27/79, 28/79 un 45/79 *Dumortier u.c./Padome*, *Recueil*, 3091. lpp., 21. punkts; skat. iepriekš 24. punktā minēto spriedumu lietā *Galileo International Technology u.c./Komisija*, 130. punkts un tajā minētā judikatūra).

Par noilgumu un par to prasītāju argumentu pieņemamību, kas attiecas uz Regulas Nr. 314/2004 un Regulas Nr. 412/2007 prettiesiskumu

- 27 Nemot vērā atsevišķus argumentus, ko Padome ir paudusi savai aizstāvībai, ir jāizskata jautājums, vai prasītāji ir ievērojušu noilguma termiņu prasības par zaudējumu atlīdzību iesniegšanai, kas ir paredzēts Eiropas Savienības Tiesas statūtu 46. pantā.
- 28 Padome atgādina, ka Regula Nr. 314/2004 tika publicēta *Oficiālajā Vēstnesī* 2004. gada 24. februārī, un uzskata, ka, “ciktāl prasītāji ir paredzējuši lūgt atlīdzināt kaitējumu, kas ir radies [šīs regulas] apgalvotā prettiesiskuma dēļ”, viņu prasībai ir iestājies noilguma termiņš.
- 29 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar Tiesas statūtu 46. pantu, kas atbilstoši šo statūtu 53. panta pirmajai daļai ir piemērojams tiesvedībai Vispārējā tiesā, lietas sakarā ar ārpusligumisko atbildību nevar tikt ierosinātas, ja ir pagājuši pieci gadi pēc notikuma, kas ir ļāvis ierosināt lietu. Noilguma termiņu pārtrauc, ja Tiesā ir ierosināta lieta vai ja pirms šādas lietas cietusī puse ir iesniegusi lūgumu attiecīgajai iestādei. Tomēr pēdējā minētajā gadījumā prasības pieteikums ir jāiesniedz divu mēnešu termiņā.
- 30 No pastāvīgās judikatūras izriet, ka šo noilguma termiņu sāk skaitīt, ja ir izpildīti visi nosacījumi, kādiem ir pakļauts pienākums atlīdzināt zaudējumus, un tostarp tad, ja ir radušies atlīdzināmie zaudējumi. Tādējādi, runājot par gadījumiem, kad Savienības atbildības avots ir normatīvs akts, šo noilguma termiņu nevar sākt skaitīt, pirms nav iestājušās šī akta kaitīgās sekas un tādējādi pirms tam, kad ieinteresētajām personām ir bijis jācieš noteikti zaudējumi (skat. Tiesas 2008. gada 17. jūlija spriedumu lietā C-51/05 P Komisija/*Cantina sociale di Dolianova* u.c., Krājums, I-5341. lpp., 54. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 31 Šajā gadījumā Regula Nr. 314/2004 varēja sākt radīt savas iespējami kaitīgās sekas attiecībā uz prasītājiem tikai, sākot no Regulas Nr. 412/2007 pieņemšanas 2007. gada 16. aprīlī, ar ko Regulas Nr. 314/2004 III pielikums tika aizstāts ar jaunu pielikumu, kurā bija ietverts pirmā prasītāja vārds. Tā kā šī prasība tika iesniegta 2012. gada 13. aprīlī, ir acīmredzams, ka prasītāju prasībai nav iestājies noilgums.
- 32 Turklāt ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru prasība par zaudējumu atlīdzību, kas ir pamatota ar LESD 340. panta otro daļu, ir autonomas tiesību aizsardzības līdzeklis, kuram ir īpaša funkcija tiesību aizsardzības līdzekļu sistēmā un kuram ir izvirzīti izmantošanas nosacījumi, kas ir izvirzīti saistībā ar tā īpašo mērķi. Tā atšķiras no prasības atcelt tiesību aktu ar to, ka tās mērķis ir nevis konkrēta pasākuma atcelšana, bet gan iestādes nodarīto zaudējumu atlīdzināšana (skat. Vispārējās tiesas 2006. gada 21. jūnija spriedumu lietā T-47/02 *Danzer*/Padome, Krājums, II-1779. lpp., 27. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 33 Tādējādi tika atzīts, ka pat tas, ka pastāv individuāls lēmums, kas ir kļuvis galīgs, nevar būt šķērslis prasības par zaudējumu atlīdzību pieņemamībai, izņemot īpašu gadījumu, kad šādas prasības mērķis patiesībā ir panākt, ka šis individuālais lēmums tiek atsaukts, kā tas ir gadījumā, ja prasības par zaudējumu atlīdzību mērķis ir panākt, ka prasītājam samaksā summu, kuras apmērs precīzi atbilst to nodokļu summai, ko tas ir samaksājis, izpildot minēto lēmumu (Tiesas 1986. gada 26. februāra spriedums lietā 175/84 *Krohn Import-Export*/Komisija, *Recueil*, 753. lpp., 32. un 33. punkts; skat. arī iepriekš 32. punktā minēto spriedumu lietā *Danzer*/Padome, 28. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 34 Turklāt ir jāatgādina, ka saskaņā ar LESD 277. pantu, neatkarīgi no tā, ka ir pagājis LESD 263. panta sestajā daļā noteiktais laiks, jebkura puse tiesvedībā, kurā izskata Savienības iestāžu pieņemtus vispārējas piemērošanas pasākumus, saistībā ar šiem pasākumiem var atsaukties uz LESD 263. panta otrajā daļā norādītajiem iemesliem.

35 Šajā gadījumā ir jākonstatē, ka tiesību akti, kas esot izraisījuši prasītājiem radīto kaitējumu, ir īpaši akti, jo tie vienlaikus ir vispārpiemērojami tiesību akti, ciktāl tajos ir noteikti kritēriji, kam personai ir jāatbilst, lai tiktu iesaldēti tās līdzekļi un saimnieciskie resursi, un ciktāl ar tiem aizliedz vispārīgi un abstrakti noteiktu saņēmēju kategorijai nodot līdzekļus un saimnieciskos resursus to personu un vienību rīcībā, kuru vārdi ir to pielikumos esošajos sarakstos, un tā ir individuālu lēmumu virkne attiecībā pret šīm personām un vienībām (šajā ziņā skat. Tiesas 2013. gada 23. aprīļa spriedumu apvienotajās lietās no C-478/11 P līdz C-482/11 P *Gbagbo* u.c./Padome, 56. punkts, un Vispārējās tiesas 2013. gada 28. maija spriedumu lietā T-187/11 *Trabelsi* u.c./Padome, 85. un 86. punkts). No tā izriet, ka, ciktāl Regula Nr. 314/2004 un Regula Nr. 412/2007 ir vispārpiemērojami tiesību akti, prasītāji savas prasības par zaudējumu atlīdzību pamatojumam var atsaukties uz iespējamu šo regulu prettiesiskumu, lai gan tie nav cēlušies prasību tās atcelt. Pretējam Padomes argumentam, saskaņā ar kuru LESD 277. pants “neparedz atkāpi no Tiesas statūtu 46. panta”, nevar piekrist. Kā tika norādīts (skat. šī sprieduma 31. punktu), minētajā pantā paredzētais noilguma termiņš vēl nebija beidzies, kad tika iesniegta šī prasība, un nav neviena iemesla, lai šis pants varētu radīt šķērsli LESD 277. panta piemērošanai šajā gadījumā.

Par apgalvoto kaitējumu, kas izriet no pirmā prasītāja aizturēšanas Hītrovas lidostā

- 36 Jāsāk ar prasības pārbaudi saistībā ar to, ka tās mērķis ir panākt atlīdzību par kaitējumu, kas pirmajam prasītājam esot nodarīts tāpēc, ka viņš ticis aizturēts Hītrovas lidostā (skat. šī sprieduma 9. punktu).
- 37 Šajā ziņā ir jānorāda, ka šī negadījuma apstākļi un iemesli, kuru dēļ pirmajam prasītājam tika atteikta ieceļošana Apvienotās Karalistes teritorijā vai tiesības tranzītā izmantot tās lidostas, ir izklāstīti 2007. gada 28. augusta vēstulē, ko *Treasury Solicitor's Department* (Apvienotās Karalistes valdības Juridiskais dienests) nosūtīja pirmā prasītāja padomdevējiem un ko prasītāji ir ietvēruši sava prasības pieteikuma pielikumā.
- 38 No šīs vēstules izriet, ka, ierodoties Hītrovas lidostā 2007. gada 25. maijā, pirmajam prasītājam tika paziņots Apvienotās Karalistes kompetentās iestādes lēmums, ar ko viņam tika atteiktas ieceļošanas tiesības. Šis lēmums bija pieņemts, pamatojoties uz *Immigration Act 1971* (1971. gada Imigrācijas likums), ar grozījumiem, 8.B pantu. Šī tiesību norma ļauj valsts sekretāram Padomes pieņemtu tiesību aktu noteikt par “izraudzītu tiesību aktu” šī panta izpratnē, un šādā gadījumā ikvienai personai, kas ir minēta attiecīgajā tiesību aktā, ir jāatsaka tiesības ieceļot Apvienotās Karalistes teritorijā.
- 39 Tomēr saskaņā ar šo pašu vēstuli pēc atkārtotas pārbaudes atklājās, ka laikā, kad pirmais prasītājs ieradās Hītrovas lidostā, Lēmumu 2007/235 valsts sekretārs vēl nebija izraudzījies saskaņā ar *Immigration Act 1971* 8.B pantu un tādējādi šī pēdējā minētā tiesību norma neļāva pirmajam prasītājam atteikt tiesības ieceļot Apvienotās Karalistes teritorijā. Līdz ar to *Treasury Solicitor's Department* iepriekš minētajā vēstulē informēja pirmā prasītāja padomdevējus, ka sākotnējais lēmums, ar ko viņam tika atteiktas tiesības ieceļot Apvienotās Karalistes teritorijā, tiks atsaukts un aizstāts ar jaunu tāda paša satura lēmumu, kuru ir pieņēmis Valsts sekretārs, pamatojoties uz *Immigration Rules* (Apvienotās Karalistes Noteikumi par imigrāciju) 321.A punkta piekto daļu, saskaņā ar kuru personas atļauja ieceļot Apvienotās Karalistes teritorijā var tikt atcelta, ja, pamatojoties uz kompetento iestāžu rīcībā esošo informāciju, ir redzams, ka šāda atcelšana ir “pamatota ar sabiedrisko labumu”.
- 40 Prasītāji šos paskaidrojumus nekādā veidā neapstrīd, un turklāt tie ir atkārtoti norādīti arī prasības pieteikumā un pirmā prasītāja deklarācijā, kas tam ir pievienota. Tādējādi no tā izriet, ka kaitējums, kas esot nodarīts pirmajam prasītājam tāpēc, ka viņam tika atteiktas tiesības ieceļot Apvienotās Karalistes teritorijā un viņš vienu nakti tika aizturēts Hītrovas lidostā, pirms nākamajā dienā varēja lidot atpakaļ uz Harari, tieši izriet no šīs dalībvalsts kompetento iestāžu lēmuma.

- 41 Tomēr prasītāji uzskata, ka starp šo kaitējumu un Regulas Nr. 412/2007 pieņemšanu pastāv cēloņsakarība. Šajā kontekstā tie atgādina, ka Kopējā nostāja 2004/161, kas kopš tās pielikuma grozīšanas ar Lēmumu 2007/235 attiecās arī uz pirmo prasītāju, nav juridiski saistoša dalībvalstu tiesībās. Viņuprāt, no tā izriet, ka fakts, ka uz pirmo prasītāju “attiecās līdzekļu iesaldēšanas pasākums saskaņā ar Regulu [Nr. 314/2004], ļāva [Apvienotās Karalistes] iestādēm [viņam] atteikt ieceļošanas tiesības *Immigration Rules* 321.A punkta piektajā daļā ietverto diskrecionāro atteikuma iemeslu dēļ”.
- 42 Šim argumentam nevar piekrist.
- 43 Lai arī kādi būtu bijuši iemesli, kuri Apvienotās Karalistes iestādēm lika atcelt pirmā prasītāja ieceļošanas atļauju un tādējādi viņam atteikt tiesības ieceļot tās teritorijā un tranzītā izmantot tās lidostas, svarīgi ir, ka runa ir par lēmumu, ko ir pieņēmušas šīs dalībvalsts kompetentās iestādes, īstenojot savu suverēno kompetenci saistībā ar trešo valstu, kas nav Savienības locekles, pilsoņu ieceļošanas šīs valsts teritorijā kontroli. Šis lēmums ir pamats pirmā prasītāja aizturēšanai Hītrovas lidostā, kā arī viņa nosūtīšanai atpakaļ ar tiešo reisu no Hītrovas, jo šie notikumi esot radījuši kaitējumu, no kā viņš cietis. Tādējādi tikai starp šo lēmumu, no vienas puses, un kaitējumu, uz ko atsaucas pirmais prasītājs, no otras puses, var pastāvēt konkrēta un tieša cēloniskā saikne iepriekš 26. punktā minētās judikatūras izpratnē. Savukārt pat, ja pieņem, ka pirmā prasītāja līdzekļu iesaldēšana lika Apvienotās Karalistes iestādēm pieņemt lēmumu atteikt viņam tiesības ieceļot tās teritorijā, iespējamais kaitējums, kas izriet no šī atteikuma, pietiekami tieši neizriet no attiecīgās līdzekļu iesaldēšanas, kā tas ir prasīts tajā pašā judikatūrā.
- 44 Šajā ziņā ir jānorāda, ka, protams, Kopējās nostājas 2004/161 4. panta 1. punktā ir noteikts, ka dalībvalstis veic pasākumus, kas ir vajadzīgi, lai nepieļautu šīs kopējās nostājas pielikumā minēto fizisko personu, to skaitā pirmā prasītāja, ieceļošanu vai tranzītu caur savām teritorijām. Tomēr no Tiesas 2007. gada 27. februāra sprieduma lietā C-354/04 P *Gestoras Pro Amnistia* u.c./Padome (Krājums, I-1579. lpp., 51.–57. punkts) un sprieduma lietā C-355/04 P *Segi* u.c./Padome (Krājums, I-1657. lpp., 51.–57. punkts) izriet, ka nebija paredzēts, ka tāda kopējā nostāja, kāda ir paredzēta ES līguma, tā redakcijā, kas bija spēkā pirms Lisabonas līguma, V un VI sadaļā, pati par sevi radīs juridiskas sekas attiecībā uz trešajām personām, kā šajā gadījumā – attiecībā uz pirmo prasītāju. Tādējādi, kā izriet no ES līguma 46. panta, redakcijā, kas bija spēkā pirms Lisabonas līguma, nekāda Tiesas vai Vispārējās tiesas kompetence nebija paredzēta attiecībā uz tiesību aktiem, kas pieņemti, pamatojoties uz dažādiem šī paša Līguma V sadaļas noteikumiem, kuri attiecas uz KĀDP.
- 45 Turklāt prasītāji, kas acīmredzot zināja, ka Vispārējās tiesas kompetencē nav izskatīt prasību par zaudējumu atlīdzību, kurā ir lūgts atlīdzināt iespējamo kaitējumu, kas izriet no kopējās nostājas pieņemšanas, pamatojoties uz ES līguma V sadaļas noteikumiem, redakcijā, kas bija spēkā pirms Lisabonas līguma, savā prasībā nenorāda, ka kaitējumu, kura atlīdzināšanu tie vēlas panākt, pilnībā vai daļēji ir izraisījusi Kopējās nostājas 2004/161 pieņemšana. Tie apgalvo, ka šis kaitējums izriet no Regulas Nr. 314/2004 pieņemšanas. Tomēr tā tas nevar būt gadījumā, kas ir saistīts ar iespējamu kaitējumu, kurš izriet no pirmā prasītāja aizturēšanas Hītrovas lidostā, jo Regulā Nr. 314/2004 nav neviena noteikuma, kas aizlieltu pirmā prasītāja ieceļošanu Apvienotajā Karalistē vai viņa ceļošanu tranzītā caur šīs valsts teritoriju.
- 46 Tādējādi ir jāsecina, ka nepastāv nekāda cēloņsakarība starp rīcību, par kādu prasībā tiek vainotas Savienības iestādes, proti, Regulas Nr. 412/2007 pieņemšanu, ciktāl tajā esot pieļauts prettiesiskums, un kaitējumu, uz ko norāda pirmais prasītājs šī negadījuma dēļ (skat. šī sprieduma 21. punkta pirmo, trešo un sesto ievilkumu). Tā kā tādējādi nav izpildīts viens no kumulatīvajiem Savienības atbildības iestāšanās nosacījumiem saskaņā ar LESD 340. panta otrās daļas noteikumiem, prasība ir jānoraida kā nepamatota, ciktāl tajā ir lūgts atlīdzināt kaitējumu, kas pirmajam prasītājam esot nodarīts tāpēc, ka viņš ticis aizturēts Hītrovas lidostā, proti, konkrēti, ciktāl tajā ir paredzēti ceļošanas izdevumi un izdevumi par viesnīcas istabu, ko ir zaudējis pirmais prasītājs, tiesas izdevumi, kuri viņam radušies, lai

Apvienotās Karalistes kompetentajās tiesās apstrīdētu lēmumu atteikt viņam tiesības ieceļot šajā dalībvalstī, un “nefinansālu” kaitējumu, citiem vārdiem sakot, morālo kaitējumu, kas viņam esot nodarīts šī negadījuma dēļ (skat. šī sprieduma 21. punktu, attiecīgi tā pirmo, trešo un sesto ievilkumu)

Par citām kaitējuma daļām

- 47 Runājot par citām kaitējuma daļām, ir jāanalizē dažādi iebildumi, uz ko atsaucas prasītāji, lai noskaidrotu, vai šajā gadījumā ir izpildīts nosacījums, kuram ir jābūt izpildītam, lai saskaņā ar LESD 340. panta otro daļu iestātos Savienības atbildība saistībā ar apgalvoto rīcības prettiesiskumu.
- 48 Prasītāji izvirza vairākus iebildumus, lai pierādītu Padomes un Komisijas rīcības, ko veido Regulas Nr. 314/2004 un Regulas Nr. 412/2007 pieņemšana, prettiesiskumu. Pirmkārt, tie būtībā atsaucas uz acīmredzamu Savienības iestāžu kļūdu vērtējumā, ciktāl tās uzskatīja, ka pirmā prasītāja vārds bija jāietver to personu sarakstā, uz kurām attiecas līdzekļu iesaldēšana, kas ieviesta ar Regulu Nr. 314/2004. Otrkārt, tie atsaucas uz pamatojuma nenorādīšanu apstrīdētajās regulās attiecībā uz pirmo prasītāju, kas veido viņa tiesību uz aizstāvību pārkāpumu un liedza viņam jebkādu efektīvu tiesību aizsardzību tiesā. Treškārt, tie atsaucas uz pilnvaru nepareizu izmantošanu. Ceturtkārt, tie atsaucas uz pirmā prasītāja tiesību uz aizstāvību pārkāpumu, konkrētāk saistībā ar jautājumu par viņa vārda ieraksta saglabāšanu Regulas Nr. 314/2004 III pielikumā, kas, viņuprāt, minētajām iestādēm esot bijis regulāri jāpārskata.
- 49 Lai izvērstu šos dažādos iebildumus, prasītāji balstās uz pieņēmumu, ka tas vien, ka pirmais prasītājs bija ministra vietnieks, nebija pietiekams pamats, lai attaisnotu viņa vārda iekļaušanu Regulas Nr. 314/2004 III pielikumā un viņa līdzekļu iesaldēšanu. Tādējādi tie pārmet Savienības iestādēm gan acīmredzamu kļūdu vērtējumā, ciktāl tās esot nepamatoti balstījušās uz šo vienīgo faktu, lai secinātu, ka pirmais prasītājs bija atbildīgs par smagiem cilvēktiesību pārkāpumiem, gan pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi, ciktāl tās neesot sniegušas pietiekamu pamatojumu viņa līdzekļu iesaldēšanai. To iebildums par iespējamo pilnvaru nepareizu izmantošanu būtībā arī ir balstīts uz to pašu pamatu. Savukārt atbildētājas iestādes apgalvo, ka par pirmā prasītāja vārda iekļaušanu Regulas Nr. 314/2004 III pielikumā likumīgi tika nolemts, pamatojoties tikai uz viņa kā ministra vietnieka statusu, nepastāvēt vajadzībai to pamatot ar atsauci uz citiem pierādījumiem.
- 50 Šī prasītāju argumentācija vispirms rada jautājumu, kā noteikt iemeslus, kas pamatoja Regulā Nr. 314/2004 paredzēto personu, kuru skaitā pēc Regulas Nr. 412/2007 pieņemšanas bija pirmā prasītāja vārds, līdzekļu iesaldēšanu. Konkrēti ir jānosaka, vai saskaņā ar šī pasākuma autoru koncepciju noteiktā līdzekļu iesaldēšana attiecībā uz pirmo prasītāju bija pamatota tikai ar viņa kā Zimbabves valdības locekļa statusu vai arī ar citiem iemesliem, kas attiecīgajā gadījumā ir jāidentificē.

Par pirmā prasītāja līdzekļu iesaldēšanas iemesliem un par pienākuma norādīt pamatojumu izpildi

- 51 Vispirms ir jāatgādina, ka Regula Nr. 314/2004 tika pieņemta, pamatojoties uz EKL 60. un 301. pantu. EKL 60. panta 1. punktā ir noteikts, ka, “ja [EKL] 301. pantā paredzētajos gadījumos izrādās vajadzīga Kopienas rīcība, Padome saskaņā ar [EKL] 301. pantā paredzēto procedūru var veikt steidzamus pasākumus attiecībā uz kapitāla apriti un maksājumiem, kuri skar attiecīgās trešās valstis.” Savukārt EKL 301. pantā ir noteikts, ka, “ja kopēja nostāja vai kopīga rīcība, kas paredzēta saskaņā ar noteikumiem, kuri ietverti [ES] līgumā [redakcijā, kas bija spēkā pirms Lisabonas līguma,] un attiecas uz [KĀDP], paredz Kopienai daļēji vai pilnīgi pārtraukt vai sašaurināt ekonomiskās attiecības ar vienu vai vairākām trešām valstīm, Padome veic vajadzīgos steidzamos pasākumus. Padome pēc Komisijas priekšlikuma pieņem lēmumu ar kvalificētu balsu vairākumu”.
- 52 Saskaņā ar Tiesas judikatūru, ņemot vērā EKL 60. un 301. panta formulējumu, it īpaši tajos ietvertās frāzes “kuri skar attiecīgās trešās valstis” un “ar vienu vai vairākām trešām valstīm”, šie noteikumi paredz veikt pasākumus pret trešajām valstīm, un šis pēdējais jēdziens var ietvert šādas valsts

vadītājus, kā arī indivīdus un vienības, kuri ir saistīti ar šiem vadītājiem vai kuras tas tieši vai netieši kontrolē (Tiesas 2008. gada 3. septembra spriedums apvienotajās lietās C-402/05 P un C-415/05 P *Kadi un Al Barakaat International Foundation*/Padome un Komisija, Krājums, I-6351. lpp., 166. punkts, un 2012. gada 13. marta spriedums lietā C-376/10 P *Tay Za*/Padome, 53. punkts).

- 53 Jāatgādina arī par Regulas Nr. 314/2004 preambulas 4. un 5. apsvērumu, kuros ir paskaidroti iemesli, kuru dēļ tika pieņemts minētās regulas 6. pants, kura saturs ir atgādināts šī sprieduma 5. punktā. Šie apsvērumi ir izteikti šādā redakcijā:

“(4) Ierobežojošie pasākumi, kas paredzēti ar Kopējo nostāju 2004/161/KĀDP, cita starpā ietver [...] Zimbabves valdības locekļu un ar tiem saistītu fizisku vai juridisku personu naudas līdzekļu, finanšu aktīvu vai saimniecisko resursu iesaldēšanu.

(5) Minētie pasākumi ir [EK] Liguma ietvaros, un tādēļ, lai izvairītos no konkurences traucējumiem, tie jāievieš Kopienas tiesību aktos [...]”

- 54 Runājot par Regulu Nr. 412/2007, tās preambulas 2. apsvērumā vienkārši ir norādīts, ka “ar [...] Lēmumu 2007/235/KĀDP groza Kopējās nostājas 2004/161/KĀDP pielikumu” un ka “tādēļ [...] jāgroza Regulas [...] Nr. 314/2004 III pielikums”. Regulā Nr. 412/2007 ir tikai divi panti un minētās regulas 1. pantā saskaņā ar tās pielikumu ir tikai grozīts Regulas Nr. 314/2004 III pielikums un šīs pašas regulas 2. pantā ir precizēts tās spēkā stāšanās datums.

- 55 Jāņem vērā arī Kopējās nostājas 2004/161 un Lēmuma 2007/235 noteikumi, kas īsumā ir izklāstīti attiecīgi šī sprieduma 2. un 8. punktā, kas ietilpst kontekstā, kādā tika pieņemta Regula Nr. 314/2004 un Regula Nr. 412/2007, un kas tika publicēti *Oficiālajā Vēstnesī*.

- 56 Šajā ziņā ir jāatgādina arī par Kopējās nostājas 2004/161 preambulas 2., 6. un 7. apsvēruma noteikumiem, kas ir formulēti šādi:

“(2) Saskaņā ar Kopējo nostāju 2002/145/KĀDP Padome ieviesa arī ceļošanas aizliegumu un naudas līdzekļu iesaldēšanu attiecībā uz Zimbabves valdību un personām, kas ir atbildīgas par nopietniem cilvēktiesību, uzskatu brīvības, apvienošanās brīvības un tiesībām uz miermīlīgu pulcēšanos pārkāpumiem.

[..]

(6) Ņemot vērā cilvēktiesību situācijas turpmāku pasliktināšanos Zimbabvē, [...] jāatjauno [...] Savienības pieņemtie ierobežojošie pasākumi.

(7) Šo ierobežojošo pasākumu mērķis ir veicināt mērķa personas noraidīt politiku, kas izraisa cilvēktiesību, izteikšanās brīvības un labas pārvaldības apspiešanu.”

- 57 Kopā aplūkojot iepriekš minētos preambulu apsvērumus un tiesību normas, skaidri izriet, ka, pieņemot Regulas Nr. 314/2004 6. pantu, Padome bija paredzējusi iesaldēt to “Zimbabves valdības locekļu” līdzekļus, kuru vārdi bija norādīti minētās regulas III pielikumā, ņemot vērā tikai viņu kā minētās valsts valdības locekļu statusu. Par to it īpaši liecina Kopējās nostājas 2004/161 preambulas 2. apsvērumā un 5. panta 1. punktā ietvertā atsauce uz divām dažādām personu kategorijām, kurām ir jāpiemēro līdzekļu iesaldēšanas pasākums, proti, pirmkārt, Zimbabves valdības locekļiem un, otrkārt, “tiem, kas lielā mērā ir atbildīgi par nopietniem cilvēktiesību, uzskatu brīvības, apvienošanās brīvības un tiesībām uz miermīlīgu pulcēšanos pārkāpumiem”.

- 58 Grozījums norādē uz pirmo prasītāju Kopējās nostājas 2004/161 pielikumā un Regulas Nr. 314/2004 [III pielikumā], kas tika izdarīts attiecīgi ar Lēmumu 2007/455 un Regulu Nr. 777/2007 (skat. šī sprieduma 10. un 12. punktu), nevar likt izdarīt atšķirīgu secinājumu. Punktā ietvertais vārds

“tādējādi”, kas tika pievienots šai norādei, norāda, ka saistībā ar pirmo prasītāju valdības locekļa, kas ir iesaistīts darbībās, kuras apdraud demokrātiju, cilvēktiesību ievērošanu un likuma spēku, statuss vien pamatoja to, ka uz viņu attiecas minētajā kopējā nostājā paredzētie konkrētie pasākumi. Citiem vārdiem sakot, runa acīmredzot bija par vienkāršu šī pamatojuma precizējumu, nevis par tā grozījumu.

59 Atšķirīgu secinājumu nevar likt izdarīt arī pretēji prasītāju izvirzītie argumenti.

60 Pirmkārt, tie atsaucas uz Regulas Nr. 314/2004 preambulas 2. apsvērumu, kas ir formulēts šādi:

“Padome joprojām uzskata, ka Zimbabves valdība turpina nopietni pārkāpt cilvēktiesības. Tādēļ, kamēr būs pārkāpumi, Padome uzskata par nepieciešamu paturēt spēkā ierobežojošus pasākumus pret Zimbabves valdību un pret tiem, kuri ir lielā mērā atbildīgi par šiem pārkāpumiem.”

61 Prasītāji uzskata, ka šī atsauce atbilst minētās regulas kontekstam, ņemot vērā arī Kopējās nostājas 2004/161 preambulas 3. apsvērumā ietvertu atsauci uz citu agrāk pieņemtu kopējo nostāju, kas “ierobežojošos pasākumus [, kas ir pieņemti ar Kopējo nostāju 2002/145,] attiecina arī uz citām personām, kas lielā mērā ir atbildīgas par pārkāpumiem”, kuri ir minēti Kopējās nostājas 2004/161 preambulas 2. apsvērumā.

62 Argumentam, ko prasītāji cenšas pamatot ar iepriekš minētajiem apsvērumiem, nevar piekrist. Regulas Nr. 314/2004 preambulas 2. apsvērumā ietvertā atsauce uz apstākli, ka Padome uzskata, ka Zimbabves valdība būtiski apdraud cilvēktiesības, nenozīmē, ka Padome individuāli katru minētās valdības locekli vainoja konkrētos cilvēktiesību pārkāpumos, par ko šis loceklis būtu personiski atbildīgs. Šāda atsauce ir pilnībā saderīga ar lēmumu visiem attiecīgās valdības locekļiem piemērot viņu līdzekļu iesaldēšanu tāpēc vien, ka viņi ir valdības locekļi, kas tādējādi ir atbildīgi par cilvēktiesību apdraudējumu.

63 Šādu attiecīgā apsvēruma interpretāciju apstiprina tā otrais teikums, kurā skaidri ir nošķirta “Zimbabves valdība” un “tie, kuri ir lielā mērā atbildīgi par šiem pārkāpumiem”, kas, citiem vārdiem sakot, izpaužas kā tā nošķiruma pārņemšana, par ko jau bija jautājums šī sprieduma 57. punktā.

64 Turklāt Kopējās nostājas 2004/161 preambulas 3. apsvērumam, uz ko arī ir atsaukušies prasītāji, nav nozīmes, ciktāl tajā tikai ir atgādināts par citas kopējās nostājas saturu, ar ko tika grozīta Kopējā nostāja 2002/145. Šajā ziņā ir jāatgādina, ka šīs pēdējās minētās kopējās nostājas spēkā esamības termiņš beidzās 2004. gada 20. februārī un ka tā tika aizstāta ar Kopējo nostāju 2004/161.

65 Otrkārt, prasītāji atsaucas uz Kopējās nostājas 2004/161 4. panta 1. punktu (skat. šī sprieduma 2. punktu). Tie norāda, ka pirmā prasītāja kā ministra vietnieka statuss vien nepierāda viņa dalību darbībās, kas būtiski apdraud demokrātiju, cilvēktiesību ievērošanu un likuma spēku Zimbabvē.

66 Arī šis arguments ir jānoraida. Kopējās nostājas 2004/161 4. panta 1. punkts attiecas uz aizliegumu fiziskām personām, kuru vārdi ir ietverti minētās kopējās nostājas pielikumā, ieceļot dalībvalstu teritorijā vai ceļot cauri vai tranzītā caur tām. Kā izriet no šī sprieduma 44. punkta, runa ir par pasākumu, kas bija jāveic pašām dalībvalstīm. Regulā Nr. 314/200 nav neviena noteikuma šajā ziņā. No tā izriet, ka pat, ja atzīst, ka minētās kopējās nostājas 4. pantā paredzētais aizliegums attiecīgajām personām, tostarp pirmajam prasītājam, bija noteikts ne tikai viņu kā Zimbabves valdības locekļu statusa dēļ, šim faktam pašam par sevi nav nozīmes saistībā ar iemesliem, kuru dēļ tām pašām personām tika noteikta viņu līdzekļu iesaldēšana. Šīs pašas kopējās nostājas 5. panta 1. punktā, kas attiecas uz līdzekļu iesaldēšanu un kura saturs ir atgādināts šī sprieduma 2. punktā, nav atsauces uz Zimbabves valdības locekļu darbībām, kas būtu analogas tai, kāda ir ietverta šīs pašas kopējās nostājas 4. panta 1. punktā.

67 Treškārt, prasītāji atsaucas, pirmkārt, uz to, ka laikā, kad pirmā prasītāja vārds tika svītrots no Regulas Nr. 314/2004 III pielikuma (skat. šī sprieduma 12. punktu), viņš joprojām bija ministra vietnieks un ka viņš turpināja pildīt šo amatu pat pēc šīs svītrošanas un, otrkārt, uz to, ka dažiem citiem ministriem vai

ministru vietniekiem, kas par Zimbabves valdības locekļiem tika iecelti 2009. gada februārī, netika noteikta līdzīga viņu līdzekļu iesaldēšana. Prasītāji uzskata, ka no tā izriet, ka ar ministra vietnieka amatu, ko ieņēma pirmais prasītājs, pašu par sevi nepietika, lai pamatotu viņa vārda iekļaušanu to personu sarakstā, uz kurām attiecas viņu līdzekļu iesaldēšana, kas bija noteikta Regulā Nr. 314/2004.

- 68 Šajā ziņā ir jānorāda, ka lietas dalībnieki ir vienprātīgi, ka pēc pirmā prasītāja vārda ietveršanas to personu sarakstā, uz kurām attiecas Regulā Nr. 314/2004 noteiktā viņu līdzekļu iesaldēšana, politiskā situācija Zimbabvē būtiski mainījās, kad 2008. gada 15. septembrī “Global Political Agreement” (Vispārēja politiska vienošanās, turpmāk tekstā – “GPA”) parakstīja, pirmkārt, valdības partija *Zanu PF* un, otrkārt, divi opozīcijas partijas *MDC* grupējumi. GPA paredzēja *Morgan Tsvangirai*, *MDC* lidera, iecelšanu premjerministra amatā, kā arī jaunas valdības iecelšanu, ko veidotu divi premjerministra vietnieki, kurus piedāvājuši divi *MDC* grupējumi, 31 ministrs, no kuriem piecpadsmit piedāvājusi *Zanu PF* un sešpadsmit piedāvājuši divi *MDC* grupējumi, kā arī piecpadsmit ministru vietnieki, no kuriem astoņus piedāvājusi *Zanu PF* un septiņus piedāvājuši divi *MDC* grupējumi. Šīs jaunās valdības iecelšana beidzot notika 2009. gada februārī.
- 69 Ņemot vērā šo būtisko attīstību, nevar izvirzīt argumentu par to ministru vārdu, kas par Zimbabves valdības locekļiem tika iecelti pēc GPA parakstīšanas, neiekļaušanu to personu sarakstā, uz kurām attiecas Regulā Nr. 314/2004 paredzētā līdzekļu iesaldēšana, lai apgalvotu, kā to dara prasītāji, ka 2007. gadā, kad pirmajam prasītājam tika noteikta šāda iesaldēšana, Padome bija paredzējusi iesaldēt viņa līdzekļus ne tikai tāpēc vien, ka viņš bija Zimbabves valdības loceklis. Šis apsvērums neskar turpmāku likumības pārbaudi ne attiecībā uz lēmumu iesaldēt pirmā prasītāja līdzekļus, ne attiecībā uz lēmumu saistībā ar šo prasītāju neatcelt šo pasākumu 2009. gada februārī. Runa ir par jautājumiem, kas atšķiras no jautājuma par to iemeslu noskaidrošanu, kas pamatoja pirmā prasītāja vārda ietveršanu to personu sarakstā, kuru līdzekļi tika iesaldēti saskaņā ar Regulu Nr. 314/2004.
- 70 Ņemot vērā visus iepriekš izklāstītos apsvērumus, ir jāsecina, ka pirmajam prasītājam tika noteikta līdzekļu iesaldēšana tikai tāpēc vien, ka viņš bija ministra vietnieks. Šis secinājums ļauj uzreiz kā nepamatotu noraidīt prasītāju iebildumu par pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi. Ciktāl, kā tas izriet no iepriekš izklāstītajiem apsvērumiem, Regulā Nr. 314/2004 skaidri ir norādīts, ka Padome ir paredzējusi iesaldēt Zimbabves valdības locekļu līdzekļus, un ciktāl šīs pašas regulas III pielikumā, kas ir grozīts ar Regulu Nr. 412/2007, ir minēts pirmā prasītāja kā ministra vietnieka statuss, ir jāsecina, ka tajā ir ietverts pietiekams to iemeslu izklāsts, kuri pamatoja pēdējā minētā līdzekļu iesaldēšanu.
- 71 Tas, vai Padome pamatoti uzskatīja, ka šis pirmā prasītāja statuss bija pietiekams, lai tas pats par sevi pamatotu viņa līdzekļu iesaldēšanu, attiecas nevis uz pienākuma norādīt pamatojumu izpildi, bet gan uz šī pamatojuma pamatotību, kas ir saistīts ar strīdīgā tiesību akta likumību pēc būtības (Tiesas 1998. gada 2. aprīļa spriedums lietā C-367/95 P Komisija/Sytraval un Brink's France, *Recueil*, I-1719. lpp., 67. punkts, un 2001. gada 22. marta spriedums lietā C-17/99 Francija/Komisija, *Recueil*, I-2481. lpp., 35. punkts). Pēc tam ir jāizskata šis jautājums, tāpēc ir jāpārbauda tie prasītāju iebildumi, kas attiecas uz acīmredzamu kļūdu vērtējumā un pilnvaru nepareizu izmantošanu.

Par iebildumiem, kas ir saistīti ar acīmredzamu kļūdu vērtējumā un pilnvaru nepareizu izmantošanu

- 72 Savā 2009. gada 14. oktobra spriedumā lietā T-390/08 *Bank Melli Iran*/Padome (Krājums, II-3967. lpp., 36. punkts) Vispārējā tiesa jau ir atzinusi, ka saistībā ar vispārējiem noteikumiem, kuros ir paredzēta ierobežojošo pasākumu īstenošanas kārtība, Padomei ir plaša novērtējuma brīvība attiecībā uz elementiem, kas ir jāņem vērā, lai piemērotu ekonomiskas un finansiālas sankcijas, pamatojoties uz EKL 60. un 301. pantu, saskaņā ar kopējo nostāju, kura ir pieņemta atbilstoši kopējai ārpolitikai un drošības politikai (KĀDP). Tā kā Kopienų tiesa tostarp nevar Padomes veikto pierādījumu, faktū un apstākļu, kas pamato šādu pasākumu noteikšanu, vērtējumu aizstāt ar savu vērtējumu, Vispārējās tiesas īstenotā pārbaude jāierobežo ar pārbaudi par to, vai ir ievēroti procesuālie noteikumi un

noteikumi par pamatojumu, par faktu pareizību, kā arī acīmredzamas kļūdas faktu vērtējumā un pilnvaru nepareizas izmantošanas neesamību. Šī ierobežotā pārbaude ir piemērojama it īpaši apsvērumiem par piemērotību, uz kuriem ir balstīti šādi pasākumi.

- 73 Tomēr arī šajā kontekstā ir jāņem vērā judikatūra, kas attiecas uz trešo valstu jēdzienu EKL 60. un 301. panta izpratnē un kas ir minēta šī sprieduma 52. punktā. No tā izriet, ka, īstenojot savu plašo novērtējuma brīvību šajā jomā, Padome, ja tā, pamatojoties uz šiem pantiem, ir paredzējusi veikt ierobežojošus pasākumus attiecībā uz šādas valsts vadītājiem, kā arī indivīdiem un vienībām, kas ir saistīti ar šiem vadītājiem vai ko viņi tieši vai netieši kontrolē, protams, var noteikt plašāku vai ne tik plašu vadītāju un ar viņiem saistīto personu loku, uz kuriem attieksies veicamie pasākumi, bet tā nevar minēto pasākumu piemērošanas jomu paplašināt, ietverot tajā arī personas vai vienības, kuras neietilpst ne vienā, ne otrā no iepriekš minētajām kategorijām (šajā ziņā skat. iepriekš 52. punktā minēto spriedumu lietā *Tay Za*/Padome, 63. punkts).
- 74 Turklāt gadījumā, kad Padome abstrakti nosaka kritērijus, kas var pamatot personas vārda vai vienības nosaukuma iekļaušanu to personu vai vienību vārdu vai nosaukumu sarakstā, uz kurām attiecas ierobežojošie pasākumi, kas ir veikti, pamatojoties uz abiem iepriekš minētajiem pantiem, Vispārējai tiesai, pamatojoties uz pamatiem, kurus ir izvirzījusi attiecīgā persona vai vienība vai kuri attiecīgā gadījumā ir izvirzīti pēc savas ierosmes, ir jāpārbauda, vai tās gadījums atbilst abstraktajiem Padomes noteiktajiem kritērijiem. Šī pārbaude attiecas uz to faktu un apstākļu vērtējumu, kas ir minēti, lai pamatotu attiecīgās personas vārda vai vienības nosaukuma iekļaušanu to personu vārdu un vienību nosaukumu sarakstā, uz kurām attiecas ierobežojošie pasākumi, kā arī uz to pierādījumu un informācijas pārbaudi, ar kuriem ir pamatots šis vērtējums. Vispārējai tiesai arī ir jānodrošina tiesību uz aizstāvību un prasības norādīt pamatojumu ievērošana šajā ziņā, kā arī vajadzības gadījumā – Padomes izņēmuma kārtā norādīto imperatīvo apsvērumu, lai no tiem atkāptos, pamatotība (šajā ziņā skat. iepriekš 72. punktā minēto spriedumu lietā *Bank Melli Iran*/Padome, 37. punkts).
- 75 Šajā gadījumā lietas dalībnieki piekrīt, ka laikā, kad pirmā prasītāja vārds tika ietverts Regulas Nr. 314/2004 III pielikumā, viņš bija Zimbabves ministra vietnieks un saglabāja šo statusu visā laikposmā, kurā viņa vārds bija ietverts šajā pielikumā.
- 76 Prasītāji apgalvo, ka ir “jānoskaidro, kādā mērā ministra vietnieks īsteno izpildvaras funkcijas”, un pauž vairākus apsvērumus, lai pierādītu, ka pirmā prasītāja vara bija “stingri ierobežota ar viņa amata pienākumiem” un ka nepastāvēja nekāda “saikne starp [pirmā prasītāja] ministra amatu un cilvēktiesību, tiesiskuma vai demokrātijas ierobežojumiem”.
- 77 Vispārējā tiesa uzskata, ka ministra vietnieks ir pieskaitāms trešās valsts, šajā gadījumā Zimbabves, “vadītājiem” iepriekš 52. punktā minētās judikatūras izpratnē un šis valsts “valdības locekļiem” Kopējās nostājas 2004/161 un Regulas Nr. 314/2004 izpratnē. Tādējādi Savienības iestādēm nevar pārmest, ka tās būtu pieļāvušas faktisku kļūdu, pirmajam prasītājam piemērojot ierobežojošu pasākumu līdzekļu iesaldēšanas formā pēc viņa iecelšanas ministra vietnieka amatā.
- 78 Šajos apstākļos šī sprieduma 76. punktā īsumā izklāstītie prasītāju argumenti var tikt izskatīti tikai saistībā ar Padomes iespējamu acīmredzamu kļūdu vērtējumā, ciktāl tā, pieņemot Regulu Nr. 314/2004, paredzēja ierobežojošu pasākumu, kas izpaudās kā līdzekļu iesaldēšana, attiecībā uz visiem Zimbabves valdības locekļiem, nenošķirot tos, kuru darbība vai pilnvaras bija saistītas ar Padomes konstatētiem smagiem cilvēktiesību pārkāpumiem šajā valstī (skat. Regulas Nr. 314/2004 preambulas 1. apsvērumu), un tiem, attiecībā uz kuriem šāda veida saikni nebija iespējams pierādīt.
- 79 Šajā ziņā ir jānorāda, ka prasītāji nepamatoti apgalvo, ka šī lieta “ir saistīta nevis ar iespējamu to noteikumu formulējuma prettiesiskumu”, kas reglamentē personas vārda iekļaušanu to personu sarakstā, uz kurām attiecas viņu līdzekļu iesaldēšana, bet ar minēto noteikumu piemērošanu. Faktiski,

kā ir norādīts šī sprieduma 77. punktā, ņemot vērā šajā gadījumā izvēlēto kritēriju, kas ir saistīts tikai ar ieinteresētās personas kā Zimbabves valdības locekļa statusu, attiecīgie noteikumi šajā gadījumā ir tikusi piemēroti pareizi.

- 80 Runājot par to, vai Padome, formulējot minētos noteikumus, ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, Vispārējā tiesa, ņemot vērā, pirmkārt, strīdīgo līdzekļu iesaldēšanas mērķi “mudināt personas, uz kurām tā attiecas, atteikties no politikas, kas izraisa cilvēktiesību, izteikšanās brīvības un labas pārvaldības apspiešanu” (Kopējās nostājas 2004/161 preambulas 7. apsvērums, skat. šī sprieduma 56. punktu), un, otrkārt, Padomes plašo novērtējuma brīvību šajā jomā (skat. šī sprieduma 72. punktu), uzskata, ka Padomei nevar pārnest, ka tā būtu pieļāvusi šādu kļūdu.
- 81 Prasītāji uzskata, ka indivīda iesaistīšanās demokrātiskajos mehānismos savā valstī, kur demokrātija darbojas nepilnīgi un kur pastāv smagi cilvēktiesību un tiesiskuma pārkāpumi, nevar pamatot ierobežojošu pasākumu veikšanu attiecībā uz viņu. Pretējs viedoklis apdraudētu demokrātiju.
- 82 Šim argumentam nevar piekrist. Kā izriet no šī sprieduma 1.–8. punktā minētajiem apsvērumiem un tiesību normām, brīdī, kad ar Regulu Nr. 314/2004 tika ieviests strīdīgais līdzekļu iesaldēšanas pasākums, kā arī brīdī, kad 2007. gadā pirmā prasītāja vārds tika ietverts to personu sarakstā, uz kurām attiecas šis pasākums, Padome uzskatīja, ka Zimbabves valdība bija atbildīga par smagiem cilvēktiesību pārkāpumiem šajā valstī. ņemot vērā šo apsvērumu, ko prasītāji nemēģina apstrīdēt, Padome, nepieļaujot acīmredzamu kļūdu vērtējumā, varēja uzskatīt, ka personai, kas ir ieinteresēta piedalīties “demokrātiskajos mehānismos savā valstī”, nav jāklūst par šādas valdības locekli pirms tā vai kāda cita, kura to aizstāj, atsakās no politikas, kas izraisa cilvēktiesību, izteikšanās brīvības un labas pārvaldības apspiešanu.
- 83 Prasītāji arī norāda, ka saistībā ar “mērķtiecīgu sankciju” jēdzienu, kurā ietilpstot strīdīgā līdzekļu iesaldēšana, noteikti ir jāņem vērā attiecīgo personu individuālā rīcība. Tie uzskata, ka šādu sankciju mērķis ir noskaidrot personas, kas ir atbildīgas par attiecīgajiem cilvēktiesību pārkāpumiem.
- 84 Turklāt prasītāji atsaucas uz Padomes 2005. gada 2. decembra Dokumentu 15114/05 ar nosaukumu “Ierobežojošu pasākumu (sankciju) īstenošanas un izvērtēšanas pamatnostādnes ES kopējās ārpolitikas un drošības politikas jomā”, kura kopiju tie ir iekļāvuši sava prasības pieteikuma pielikumā.
- 85 Tie it īpaši atsaucas uz minētā dokumenta 14. punktu, kurš ar nosaukumu “Mērķtiecīgi pasākumi” ir formulēts šādi:
- “Ar pasākumiem būtu jāvērsas pret tiem, kas identificēti kā atbildīgie par politiku vai darbībām, kuras izraisījušas ES lēmumu paredzēt ierobežojošus pasākumus. Šādi mērķtiecīgi pasākumi ir efektīvāki par pasākumiem, ko piemēro vispārīgi, un samazina nevēlamas sekas tiem, kas nav atbildīgi par šo politiku un darbībām.”
- 86 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka EKL 60. un 301. pants, ņemot vērā to formulējumu, attiecas uz trešajām valstīm. Šādā kontekstā jautājums ir par “mērķtiecīgām sankcijām”, ja ierobežojošie pasākumi, kas ir veikti, pamatojoties uz šiem diviem pantiem, attiecas nevis uz visu attiecīgo valsti kopumā un personām, kuras tajā dzīvo vai kuras ir tās pilsoņi, bet tikai uz personām, kas ir identificētas kā tādas, kuras ir atbildīgas par politiku vai darbībām, kas ir izraisījušas minēto pasākumu noteikšanu. Starp citu, tieši tas ir norādīts Padomes Dokumenta 15114/05 14. punktā, uz kuru ir atsaukušies prasītāji.
- 87 Būtisks jautājums, kas rodas, ir tikai jautājums par to attiecīgo atbildīgo personu identificēšanu, kurām var piemērot mērķtiecīgas sankcijas. No Tiesas judikatūras izriet, ka trešo valstu vadītājiem, kā arī personām, kas ar viņiem ir saistītas, var piemērot šādas sankcijas (šajā ziņā skat. iepriekš 52. punktā minēto spriedumu lietā *Tay Za*/Padome, 68. punkts). Citiem vārdiem sakot, saskaņā ar šo judikatūru šie vadītāji un ar viņiem saistītās personas tiek uzskatītas par atbildīgām par politiku vai darbībām, kas ir izraisījušas attiecīgo ierobežojošo pasākumu noteikšanu, neatkarīgi no to personiskas iesaistīšanās

minētās politikas vai darbību īstenošanā. Šis secinājums ir jāizdara vēl jo vairāk attiecībā uz trešās valsts valdības locekļiem, kam neatkarīgi no viņu individuālās kompetences šajā valdībā ir jāuzņemas kolektīvā atbildība par šīs valdības īstenoto politiku un par visām tās veiktajām darbībām.

- 88 No tā izriet, ka prasītāju argumenti par strīdīgajiem ierobežojošajiem pasākumiem, kas ir pamatoti ar tiem piemītošo mērķtiecīgu sankciju raksturu, kā arī attiecībā uz Padomes Dokumentu 15114/05 ir jānoraida. Tādējādi nav jānoskaidro, kādas sekas šajā lietā ir tam, ka Padomes Dokuments 15114/05 tika pieņemts pēc Regulas Nr. 314/2004 pieņemšanas.
- 89 Turklāt, ņemot vērā visus iepriekš izklāstītos apsvērumus, ir jānoraida visi prasītāju argumenti par pirmā prasītāja personisko darbību. Pat ja pieņem, ka šie argumenti ir pamatoti, to mērķis faktiski labākajā gadījumā ir pierādīt, ka pirmais prasītājs nebija personiski iesaistīts Zimbabves valdības politikā un darbībās, uz ko attiecas strīdīgie pasākumi, un ka viņš gan kā privātpersona, gan kā ministrs bija pozitīvi ietekmējis savu valsti. Ar šiem apstākļiem nepietiek, lai pierādītu, ka Padome ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, nolemjot visiem Zimbabves valdības locekļiem piemērot viņu līdzekļu iesaldēšanu, nenošķirot tos, kas personiski bija iesaistīti cilvēktiesību pārkāpumos, un tos, kas tajos nebija iesaistīti.
- 90 Šajā ziņā nepietiek arī ar prasītāju apgalvojumiem, ka pirmais prasītājs bija personiski atbalstījis atsevišķus baltādainos lauksaimniekus, kuriem bija draudēts ar izraidīšanu no viņu zemes.
- 91 Šajā ziņā ir jānorāda, ka pierādījumus, uz ko prasītāji atsaucas šajā saistībā, veido vēstules un deklarācijas, no kurām daļa ir datētas pirms pirmā prasītāja iecelšanas ministra vietnieka amatā. Runājot par dokumentiem, kuri ir datēti ar datumu, kas ir pēc šīs iecelšanas amatā, no to satura skaidri neizriet, vai tie attiecas uz notikumiem pirms vai pēc minētās iecelšanas amatā.
- 92 Katrā ziņā, pat ja, pamatojoties uz iepriekš minētajiem pierādījumiem, atzītu, ka pēc pirmā prasītāja iecelšanas ministra vietnieka amatā viņš turpināja sniegt savu atbalstu atsevišķiem baltādainajiem lauksaimniekiem, kuriem bija draudēts ar izraidīšanu, ar šo faktu vien acīmredzami nepietiek, lai varētu secināt, ka Zimbabves valdībā viņš īstenoja atšķirīgu politiku, kura noteikti bija pretēja cilvēktiesību pārkāpumiem, par kuriem bija atbildīga šī valdība, un kuras mērķis bija izbeigt šos pārkāpumus. Tikai šajā pēdējā gadījumā varētu rasties jautājums par Padomes acīmredzamu kļūdu vērtējumā, ciktāl tā vienā un tajā pašā valdībā nav nošķīrusi divas dažādas frakcijas, bet bez jebkādas atšķirības līdzekļu iesaldēšanas pasākumu ir noteikusi visiem tās locekļiem.
- 93 Iepriekš izklāstītie apsvērumi ļauj kā nepamatotu noraidīt gan prasītāju iebildumu par acīmredzamu kļūdu vērtējumā, gan iebildumu par pilnvaru nepareizu izmantošanu, ciktāl tie attiecas uz pirmā prasītāja vārda ietveršanu to personu sarakstā, uz kurām attiecas Regulā Nr. 314/2004 paredzētā līdzekļu iesaldēšana.
- 94 It īpaši runājot par iebildumu par pilnvaru nepareizu izmantošanu, ir jāatgādina, ka akts ir spēkā neesošs pilnvaru nepareizas izmantošanas dēļ tikai tad, ja, pamatojoties uz objektīvām, atbilstīgām un saskanīgām pazīmēm, izrādās, ka tas ir pieņemts tikai vai vismaz galvenokārt, lai sasniegtu citus mērķus, nevis tos, uz kuriem iepriekš norādīts, vai lai izvairītos no īpaši paredzētas procedūras, lai nodrošinātos pret attiecīgā gadījuma apstākļiem (skat. iepriekš 72. punktā minēto spriedumu lietā *Bank Melli Iran*/Padome, 50. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 95 Prasītāji nav ne izvirzījuši argumentus, ne arī snieguši pierādījumus, lai pierādītu, ka, Zimbabves valdības locekļiem nosakot viņu līdzekļu iesaldēšanu un pirmā prasītāja vārdu iekļaujot to personu sarakstā, uz kurām attiecas šī iesaldēšana, Padome un Komisija cenšas sasniegt mērķi, kas nav mērķis mudināt attiecīgās personas atteikties no politikas, kura šajā valstī izraisa cilvēktiesību, izteikšanās brīvības un labas pārvaldības apspiešanu. Tādējādi šajā gadījumā nevar būt runa par pilnvaru nepareizu izmantošanu (šajā ziņā skat. iepriekš 72. punktā minēto spriedumu lietā *Bank Melli Iran*/Padome, 50. punkts).

- 96 Patiesībā argumenti, ko prasītāji ir izvirzījuši, papildinot savu iebildumu par pilnvaru nepareizu izmantošanu, būtībā ir vērsti uz to, lai pierādītu acīmredzamu kļūdu vērtējumā. Šie argumenti tika aplūkoti un noraidīti tieši no šī viedokļa.
- 97 Pēc tam prasība ir jāizskata īpaši saistībā ar jautājumu par pirmā prasītāja vārda saglabāšanu to personu vārdu sarakstā, uz kurām attiecas viņu līdzekļu iesaldēšana. Konkrēti ir jānoskaidro, vai Padome un Komisija nav pieļāvušas acīmredzamu kļūdu vērtējumā, pirmā prasītāja vārdu nesvītrojot no minētā saraksta pirms 2011. gada 23. februāra. Šajā kontekstā tiks izskatīts arī prasītāju iebildums par pirmā prasītāja tiesību uz aizstāvību pārkāpumu, ciktāl tajā ir paredzēts šis īpašais jautājums.

Par pirmā prasītāja vārda saglabāšanu to personu vārdu sarakstā, kuru līdzekļi tika iesaldēti

- 98 Prasītāji atgādina, ka Kopējā nostāja 2004/161, ko bija paredzēts īstenot ar Regulu Nr. 314/2004, sākotnēji bija piemērojama divpadsmit mēnešu laikposmā, ka tā “pastāvīgi tika pārskatīta” un ka tās spēkā esamības termiņš pēc tam vairākkārt tika pagarināts (skat. šī sprieduma 3. un 4. punktu). Prasītāji uzskata, ka, lai gan Regulā Nr. 314/2004 nebija noteikts tās spēkā esamības beigu termiņš, runa bija tikai par “administratīvas ērtības” jautājumu, kā tas izriet no Padomes Dokumenta 15114/05 31. punkta, un vajadzība veikt pastāvīgu un regulāru pārskatīšanu attiecas arī uz lietderību saglabāt minētajā regulā paredzētos ierobežojošos pasākumus.
- 99 Prasītāji piebilst, ka, tā kā attiecīgo personu līdzekļi jau bija iesaldēti, nebija vajadzīgs nekāds pārsteiguma elements un ieinteresētās personas, kā šajā gadījumā pirmais prasītājs, varēja tikt informētas par attiecīgajiem iemesliem un pierādījumiem, kas pamato ierobežojošo pasākumu atjaunošanu attiecībā uz tām, un tām varēja tikt sniegta iespēja pieprasīt pārskatīt to situāciju. Minētajām personām, tostarp pirmajam prasītājam, neesot bijis šādas procesuālas garantijas un neesot pat pierādīts, ka faktiski notikusi to situācijas pārskatīšana. Tādējādi pirmā prasītāja tiesības uz aizstāvību esot pilnībā tikušas ignorētas laikposmā, kurā uz viņu attiecās strīdīgie ierobežojošie pasākumi, kas esot acīmredzami prettiesiski.
- 100 Šajā gadījumā nav šaubu, ka Savienības iestādēm bija pienākums regulāri pārskatīt situāciju, kas bija pamatojusi strīdīgo ierobežojošo pasākumu veikšanu, un to pagarināšanas lietderību, it īpaši saistībā ar pirmo prasītāju. Tā tas vēl jo vairāk ir tad, ja šie pasākumi rada attiecīgo personu īpašumtiesību izmantošanas ierobežojumu, jo šis ierobežojums turklāt ir kvalificējams kā būtisks, ņemot vērā strīdīgo līdzekļu iesaldēšanas vispārējo apmēru (šajā ziņā skat. iepriekš 52. punktā minēto spriedumu *Kadi* un *Al Barakaat International Foundation*/Padome un Komisija, 358. punkts).
- 101 Tādējādi Kopējās nostājas 2004/161 spēkā esamības termiņš sākotnēji bija viens gads un tā pagarināšanai bija vajadzīgs jauns Padomes lēmums, kas noteikti pieņemts pēc situācijas pārskatīšanas. Turklāt, kā to pamatoti norāda prasītāji, tas, ka Regulas Nr. 314/2004 spēkā esamības termiņš nebija ierobežots laikā, bija pamatots tikai ar administratīvās ērtības apsvērumiem.
- 102 Padomes Dokumenta 15114/05 31. punktā šajā ziņā ir minēts:
- “Gadījumā, ja KĀDP juridiskajam instrumentam ir beigu termiņš, vajadzība norādīt beigu datumu regulās, ar ko tiek īstenots šis juridiskais instruments, tomēr nav acīmredzama;
- tā kā ar regulām tiek īstenots KĀDP akts, tās ir jāatceļ, ja KĀDP juridiskais instruments vairs nav piemērojams [...]. Šajā situācijā regulas var tikt atceltas ar atpakaļejošu datumu, bet ir vēlams, lai attiecīgais laikposms būtu cik vien iespējams īss.

— ja ar vēlāku KĀDP juridisko instrumentu pasākumi tiek atjaunoti, regulas beigu termiņa grozīšana vai jaunas regulas pieņemšana, kurā ir tie paši juridiskie noteikumi, ir tikai administratīvs slogs, no kā ir jāizvairās. It īpaši, ja pēdējā mirkļa lēmumi tiek pieņemti saistībā ar atjaunošanu, var tikt noteikts laikposms, kurā pasākumi nav piemērojami, gaidot regulas grozīšanu vai pieņemšanu [..]

Tādējādi ir vēlams, ka regula paliek spēkā līdz tās atcelšanai.”

- 103 Tomēr ir acīmredzams, ka, lai gan Regulas Nr. 314/2004 spēkā esamības termiņš nebija ierobežots laikā, ja Kopējās nostājas 2004/161, ko bija paredzēts īstenot ar šo regulu, spēkā esamības termiņš netika pagarināts ne kopumā, ne arī tikai attiecībā uz atsevišķām tajā paredzētajām personām, Padome un Komisija saistībā ar attiecīgajām personām atcēla arī Regulu Nr. 314/2004. Tas vismaz netieši ir atzīts iepriekš minētā Padomes Dokumenta 15114/05 31. punktā.
- 104 Turklāt savā iebildumu rakstā Padome neapstrīd, ka pastāv pienākums regulāri pārskatīt strīdīgos ierobežojošos pasākumus, bet norāda, ka tie faktiski tika pārskatīti un tomēr netika atklāti iemesli, kas saistībā ar pirmo prasītāju būtu varējuši attaisnot to atcelšanu pirms 2011. gada 15. februāra. Komisija savukārt uzsver, ka tās loma bija tikai izpildīt Padomes pieņemtus tiesību aktus.
- 105 Tā kā prasītāji atsaucas uz pirmā prasītāja tiesību uz aizstāvību pārkāpumu saistībā ar strīdīgo pasākumu regulāru pārskatīšanu, ir jāatgādina, ka no pastāvīgās judikatūras izriet, ka tiesību uz aizstāvību ievērošana ikvienā procedūrā, kas ir uzsākta pret personu un kas var izraisīt tai nelabvēlīga akta pieņemšanu, ir Savienības tiesību pamatprincips un tas ir jānodrošina pat tad, ja nepastāv nekāds tiesiskais regulējums par attiecīgo procedūru (skat. Tiesas 1986. gada 10. jūlija spriedumu lietā 234/84 Beļģija/Komisija, *Recueil*, 2263. lpp., 27. punkts, un 2006. gada 9. novembra spriedumu lietā C-344/05 P Komisija/*De Bry*, Krājums, I-10915. lpp., 37. punkts). Šis princips prasa, lai attiecīgajai personai tiktu sniegta iespēja pienācīgi darīt zināmu savu viedokli par pierādījumiem, kas pret viņu var tikt izmantoti aktā, kurš tiks pieņemts (spriedums Komisija/*De Bry*, minēts iepriekš, 38. punkts).
- 106 Tomēr saistībā ar prasību atcelt tiesību aktu no pastāvīgās judikatūras izriet, ka, lai šāds tiesību uz aizstāvību pārkāpums izraisītu attiecīgā tiesību akta atcelšanu, ir jāpierāda, ka šī pārkāpuma neesamības gadījumā procedūras iznākums varētu būt bijis citāds (Tiesas 1990. gada 21. marta spriedums lietā C-142/87 Beļģija/Komisija, *Recueil*, I-959. lpp., 48. punkts, un Tiesas 2001. gada 18. oktobra rīkojums lietā C-241/00 P *Kish Glass*/Komisija, *Recueil*, I-7759. lpp., 36. punkts).
- 107 Tādā gadījumā kā šajā lietā aplūkojamais, kad prasītājs prasībā par zaudējumu atlīdzību lūdz atlīdzināt kaitējumu, kas tam esot nodarīts tāpēc, ka tika pieņemts tiesību akts vai pagarināts tā spēkā esamības termiņš, neievērojot tā tiesības uz aizstāvību, un kad šīs lietas dalībnieks nav iesniedzis prasību atcelt attiecīgo tiesību aktu, gan no šī sprieduma 106. punktā minētās judikatūras, gan no apsvērumiem, kas attiecas uz vajadzību, lai pastāvētu cēloņsakarība starp apgalvoto prettiesiskumu un attiecīgo kaitējumu (skat. šī sprieduma 24. punktu), loģiski izriet, ka tikai ar atsaukšanos uz savu tiesību uz aizstāvību pārkāpumu nepietiek, lai pierādītu savas prasības par zaudējumu atlīdzību pamatotību. Vēl ir jāpaskaidro, kādus argumentus un pierādījumus ieinteresētā persona būtu norādījusi, ja tās tiesības uz aizstāvību būtu tikušas ievērotas, un attiecīgā gadījumā ir jāpierāda, ka šie argumenti un pierādījumi viņas gadījumā būtu varējuši izraisīt citādu iznākumu, proti, šajā gadījumā attiecībā uz pirmo prasītāju – strīdīgā ierobežojošā viņa līdzekļu iesaldēšanas pasākuma neatjaunošanu attiecībā uz viņu.
- 108 Jākonstatē, ka šajā gadījumā prasītāji nav ievērojuši šo prasību. Tādējādi savos procesuālajos rakstos tie nepaskaidro, kādus argumentus un pierādījumus pirmais prasītājs būtu varējis izvirzīt, ja viņš būtu ticis uzklauts pirms katras ikgadējās Kopējās nostājas 2004/161 spēkā esamības termiņa atjaunošanas, un kādā veidā šie argumenti un pierādījumi būtu varējuši attiecībā uz viņu izraisīt citādu rezultātu, proti, viņa vārda svīturošanu pirms 2011. gada 15. februāra no to personu vārdu saraksta, uz kurām attiecas viņu līdzekļu iesaldēšana.

- 109 Tādējādi, nepastāvot vajadzībai noskaidrot, vai, kā to norāda prasītāji, Padomei bija pienākums uzklaut pirmo prasītāju pirms katras ikgadējās Kopējās nostājas 2004/161 spēkā esamības termiņa atjaunošanas, ciktāl tā uz viņu attiecas, kā nepamatots ir jānoraida iebildums par pirmā prasītāja tiesību uz aizstāvību pārkāpumu attiecīgo ierobežojošo pasākumu atjaunošanas laikā.
- 110 Atliek izskatīt jautājumu, vai Savienības iestādes ir pieļāvušas acīmredzamu kļūdu vērtējumā, ciktāl tās pirms 2011. gada 15. februāra pirmā prasītāja vārdu nav svītrojušas no to personu saraksta, uz kurām attiecas to līdzekļu iesaldēšana saskaņā ar Regulu Nr. 314/2004, ar ko īsteno Kopējo nostāju 2004/161.
- 111 Jākonstatē, ka vienīgais apstāklis, kas ir minēts prasītāju argumentācijā un kam varētu būt nozīme šajā ziņā, ir fakts, ka nevienam no jaunajiem Zimbabves valdības locekļiem, kuri amatā tika iecelti 2009. gada februārī, netika piemērota viņu līdzekļu iesaldēšana, kas būtu līdzīga tai, kāda pirmajam prasītājam tika piemērota līdz 2011. gada 15. februārim. Tādējādi ir jānoskaidro, vai Savienības iestādes ir pieļāvušas acīmredzamu kļūdu vērtējumā, ciktāl tās nav nolēmušas pirmā prasītāja vārdu svītrot no to personu vārdu saraksta, uz kurām attiecas viņu līdzekļu iesaldēšana, kad tās nolēma šajā sarakstā neiekļaut to Zimbabves valdības locekļu vārdus, kas amatā stājās 2009. gada februārī. Vispārīgāk ir jānoskaidro, vai pirmā prasītāja vārda saglabāšana minētajā sarakstā divus gadus pēc šī notikuma izriet no acīmredzamas kļūdas vērtējumā.
- 112 Šajā gadījumā ir jāatzīst, ka 2009. gada februārī Padomes izvēle Kopējā nostājā 2004/161 paredzētos attiecīgos ierobežojošos pasākumus neattiecināt uz jaunajiem Zimbabves valdības locekļiem, kas amatā stājās pēc *GPA*, ir būtisks tās nostājas grozījums. Līdz šim notikumam Padomes nostāja, šķiet, bija tāda, ka visiem Zimbabves valdības locekļiem bija jāpiemēro ierobežojoši pasākumi, tostarp it īpaši viņu līdzekļu iesaldēšana, tikai tāpēc vien, ka viņi bija tādas valdības locekļi, kas ir atbildīga par smagiem cilvēktiesību pārkāpumiem (skat. arī šī sprieduma 57. punktu). Acīmredzot šī nostāja vairs nebija aktuāla, sākot no 2009. gada februāra, ciktāl visi jaunie Zimbabves valdības locekļi, tostarp tie, kurus bija piedāvājusi partija *Zanu PF*, kas bija vienīgā pie varas esošā partija pirms *GPA*, netika pakļauti viņu līdzekļu iesaldēšanai.
- 113 Padome šajā jautājumā apgalvo, ka pēc *GPA* noslēgšanas un jauno valdības locekļu iecelšanas 2009. gada februārī “tika pieņemts lēmums nesvītrot no saraksta [personas, kam ir piemērojami ierobežojošie pasākumi, ne arī pirmo prasītāju], ne arī kādu valdības locekli, kas tajā ir ietverts, pirms ir iegūta lielāka pārliecība par jau esošās valdības locekļu attieksmi pret koalīciju”, kas izrietēja no *GPA*.
- 114 Prasītāji savukārt sūdzas vispirms par to, ka Padome, lai gan bija vairāki viņu lūgumi, tiem nebija darījusi zināmu to, ko tie uzskata par “lēmumu”, ko Padome min savā argumentācijā, kura sīkāk ir izklāstīta turpmāk. Turklāt tie atsaucas uz izsvilkumiem no Eiropas Ārējās darbības dienesta 2011. gada 18. janvāra Dokumenta KĀDP/00028/11, ko viņi esot saņēmuši pēc lūguma piekļūt dokumentiem. Šajā dokumentā pirmā prasītāja vārds ir minēts kā viens no tiem, kas ir “augstākās amatpersonas un politiķi, kuri ir personas ar mēreniem uzskatiem politikā un attiecībā uz kuriem tika uzskatīts, ka tie nebija tieši saistīti ar cilvēktiesību pārkāpumiem”, un ir piedāvāts to svītrot no to personu vārdu saraksta, kam ir piemērojami ierobežojoši pasākumi. Prasītāji uzskata, ka pēc šī vērtējuma pirmā prasītāja vārds tika svītrots no attiecīgā saraksta.
- 115 Turklāt prasītāji norāda, ka tad, kad pirmais prasītājs savu advokātu vēstulē Padomei “tikai apgalvoja”, ka viņš bija “labticīgs komersants un neatlaidīgs cilvēktiesību aizstāvis”, viņa vārds nekavējoties tika svītrots no saraksta, kurā bija ietverti to personu vārdi, uz kurām attiecas ierobežojošie pasākumi.
- 116 Vispirms ir jākonstatē, ka prasītāji nepareizi interpretē Padomes argumentāciju, kad tie sūdzas, ka nav saņēmuši paziņojumu par “lēmumu” nesvītrot pirmā prasītāja vārdu no to personu saraksta, kam ir piemērojama viņu līdzekļu iesaldēšana. Ir acīmredzams, ka, atsaucoties uz šādu “lēmumu”, Padome runā par izvēli, ko Kopējās nostājas 2004/161 spēkā esamības termiņa atjaunošanas laikā tā izdarīja 2009. un 2010. gadā, saglabāt spēkā to Zimbabves valdības locekļu līdzekļu iesaldēšanu, kuri amatā ir

iecelti pirms *GPA* un pirms šīs valdības sastāva maiņas 2009. gada februārī. Šīs izvēles iemesli izriet no Kopējās nostājas 2009/68 un Lēmuma 2010/92, ar kuru attiecīgi līdz 2010. gada 20. februārim un līdz 2011. gada 20. februārim tika pagarināts Kopējās nostājas 2004/161 spēkā esamības termiņš.

- 117 Tādējādi Kopējās nostājas 2009/68 preambulas 3. apsvērums, kas bija spēkā pirms Zimbabves valdības sastāva izmaiņām 2009. gada februārī, ir formulēts šādi:

“Ņemot vērā stāvokli Zimbabvē, it īpaši ņemot vērā vardarbību, ko organizējušas un īstenojušas Zimbabves varas iestādes, un to, ka joprojām ir pārtraukts īstenot [*GPA*], Kopējā nostāja 2004/161/KĀDP būtu jāpagarina vēl uz 12 mēnešiem.”

- 118 Turklāt ar Kopējo nostāju 2009/68 Kopējās nostājas 2004/161 pielikums tika aizstāts ar jaunu, lai tajā ietvertu atsevišķu personu vārdus. Norāde attiecībā uz pirmo prasītāju netika grozīta.

- 119 Lēmuma 2010/92 preambulas 3. un 4. apsvērums ir formulēti šādi:

“(3) Ņemot vērā stāvokli Zimbabvē, jo īpaši to, ka nav vērojama virzība [*GPA*] īstenošanā, Kopējā nostājā 2004/161/KĀDP paredzētie ierobežojošie pasākumi būtu jāpagarina vēl uz 12 mēnešiem.

(4) Tomēr vairs nav pamata konkrētas personas un vienības paturēt to personu, vienību un struktūru sarakstā, uz kurām attiecas Kopējā nostāja 2004/161/KĀDP. Attiecīgi būtu jāgroza saraksts, kas iekļauts Kopējās nostājas 2004/161/KĀDP pielikumā.”

- 120 Turklāt no šī pēdējā minētā lēmuma pielikuma izriet, ka sešu fizisko personu vārdi tika svītroti no personu, uz kurām attiecas ierobežojošie pasākumi, saraksta, kas ir ietverts Kopējās nostājas 2004/161 pielikumā. Tikai viena no šīm sešām personām, šajā gadījumā *Joseph Msika*, bija Zimbabves valdības loceklis (priekšsēdētāja vietnieks). Tomēr viņa vārda svītrošana no minētā saraksta acīmredzami bija saistīta ar to, kā to atbildē uz Vispārējās tiesas jautājumu tiesas sēdē apstiprināja lietas dalībnieki, ka 2009. gada 4. augustā viņš nomira.

- 121 Tādējādi šķiet, ka Padome, gan pieņemot Kopējo nostāju 2009/68, gan pieņemot Lēmumu 2010/92, uzskatīja, ka nebija vērojama pietiekama virzība *GPA* īstenošanā un ka, lai saglabātu spiedienu uz Zimbabves politiskajiem spēkiem, kas bija vienīgie, kuri bija pie varas pirms *GPA* noslēgšanas, bija jāpatur spēkā ierobežojošie pasākumi, kas bija noteikti attiecībā uz šī valsts valdības locekļiem, kuri jau bija stājušies amatā *GPA* noslēgšanas brīdī.

- 122 Jākonstatē, ka prasītāji nav minējuši nevienu konkrētu pierādījumu, kas varētu pierādīt, ka šajā vērtējumā bija pieļauta acīmredzama kļūda. Tieši pretēji apstākļi, ka opozīcijas partijas *MDC* piedāvāto ministru iecelšana amatā, kas bija paredzēta 2008. gada septembrī noslēgtajā *GPA*, notika tikai ar vairāku mēnešu nokavēšanos 2009. gada februārī, drīzāk apstiprina Padomes vērtējumu.

- 123 Ar vērtējumu, kas izriet no Eiropas Ārējās darbības dienesta Dokumenta KĀDP/00028/11 (skat. šī sprieduma 114. punktu), saskaņā ar kuru pirmais prasītājs bija viens no politiķiem “ar mēreniem uzskatiem politikā” un ka viņš nebija “tieši” saistīts ar cilvēktiesību pārkāpumiem, nepietiek, lai pierādītu šādu kļūdu. Protams, ņemot vērā šo apstākli, var secināt, ka 2011. gada 15. februārī, pieņemot Lēmumu 2011/101, ar kuru tika izbeigti pirmajam prasītājam noteiktie ierobežojošie pasākumi, Padome uzskatīja, ka nesenās izmaiņas situācijā Zimbabvē bija pietiekami pozitīvas, lai pamatotu ierobežojošo pasākumu atcelšanu attiecībā uz atsevišķām “personām ar mēreniem uzskatiem politikā”, tostarp pirmo prasītāju. Tomēr, tā kā prasītāji nav snieguši nekādus pierādījumus par pretējo, nevar uzskatīt, ka Padome ir pieļāvusi kļūdu vērtējumā, ciktāl tā nav lēmusi veikt šādu atcelšanu jau agrāk.

- ¹²⁴ No iepriekš izklāstītajiem apsvērumiem izriet, ka prasītāju iebildumiem par acīmredzamu kļūdu vērtējumā tomēr nevar piekrist, ciktāl tie attiecas uz Padomes atturēšanos attiecībā uz pirmo prasītāju atcelt viņa līdzekļu iesaldēšanas pasākumu pirms 2011. gada 15. februāra. Līdz ar to šis iebildums ir jānoraida kopumā.
- ¹²⁵ Tā kā visi šī sprieduma 49. punktā izklāstītie iebildumi, ko prasītāji ir izvirzījuši, lai pierādītu Padomes un Komisijas strīdīgās rīcības prettiesiskumu, ir jānoraida, tas pats ir jādara ar prasību kopumā saskaņā ar šī sprieduma 24. punktā minēto judikatūru.

Par tiesāšanās izdevumiem

- ¹²⁶ Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punkta pirmajai daļai lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājiem spriedums ir nelabvēlīgs, tiem jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar Padomes un Komisijas prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (astotā palāta)

nospriež:

- 1) **prasību noraidīt;**
- 2) ***Aguy Clement Georgias, Trinity Engineering (Private) Ltd un Georgiadis Trucking (Private) Ltd* sedz savus tiesāšanās izdevumus, kā arī atlīdzina Eiropas Savienības Padomes un Eiropas Komisijas tiesāšanās izdevumus.**

Gratsias

Kancheva

Wetter

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2014. gada 18. septembrī.

[Paraksti]